

къвъ е случая не само съ *Даскалъ Андончо*, съ двамина отъ рода на Парашкевъ Бояджиолу, респективно гръцки учители въ Търново, Разградъ и Русе, и т. н.

Примѣрътъ на Даскалъ Андончо, вѣроятно и като Букурещки възпитаникъ, се послѣдвалъ и отъ други сливенци. Така, *Даскалъ Николаки*, учителъ на Ив. Добровски, е слѣдвалъ въ Букурещъ при *Неофитъ (?) Дука*, вѣроятно сжщия, който посочихме по-горѣ, или неговъ братъ. Неофитъ Дука слѣдъ това отворилъ гръцко училище и въ Брашовъ. Даскалъ Николаки билъ синъ на „владишкия екзархъ“ Кирякъ, сжщо родомъ отъ Сливенъ. (Интересно е, че въ Сливенъ е имало прозвището „екзарха“. По-рано се спомена за Тодорія *Ексара*, което прѣданието изкривило отъ „екзарха“). Кога се е родилъ *Даскалъ Николаки* и кога за пръвъ пжтъ станалъ учителъ въ Сливенъ — не се знае. На всѣки случай, той се върналъ отъ Букурещъ въ Сливенъ не по-рано отъ 1805 г. и не по-късно отъ 1815 г. Ималъ свое частно уще, което се намирало въ „гръцката“ махала. (Тѣй се наричала махалата въ центра на Сливенъ, между днешната гимназия, на сѣверъ отъ нея, по двѣтѣ страни на „Велико-княжеската“ улица. Наричала се е „гръцка“ не защото тамъ сж живѣли гърци, а гърчеющи се или поклонници на гръцкото учение сливенци). Училището на Николаки се състояло отъ два подготвителни и четири редовни класа. Въ първия подготвителенъ класъ ученицитѣ почвали само да поразбиратъ гръцки. За основа на прѣподаванията служилъ новогръцкия прѣводъ на Езоповитѣ басни; въ втория прѣвжеждали вече отъ старогръцки на новогръцки. Въ първия класъ прѣпозавалъ пословичния въ Сливенъ *попъ Янко*. Николаки разправялъ на ученицитѣ си и нѣщо по *славянски* и често сравнявалъ старогръцки изрази съ *старобългарски* — нѣщо, което ни говори, както се загатна по-горѣ, че той е училъ „славянското четмо“ въ самия Сливенъ — това ще е било кждѣ 1795 г., защото, когато Добровски се училъ при него (1817 г.), Николаки ималъ вече 40—41 година. Че дѣйствително „славянската“ писменность не е била тѣй забравена въ Сливенъ, въпрѣки засиления замахъ на елинизма отъ 1805 г. нататкъ, това се види и отъ факта, че въ Сливенъ кждѣ 1817 г. се намиралъ калугеринътъ *Отець Сава*, който събиралъ въ натура помощи за *мѣстното училище*, и продавалъ *славянски букварчета*, отъ които си купувалъ и самия Добровски. По тия именно букварчета Добровски се научилъ да чете старобългарски, а вечерно врѣме, вмѣсто да се моли съ гръцкото „патеръ имонъ“, почвалъ съ *отче нашъ*, — нѣщо, което не се понравило отначало на баща му, който, по общо течение, лъ увлеченъ отъ гърцизма. Тия „букварчета“ сж вѣроятно сжщитѣ, които излѣзоха на бѣлъ свѣтъ прѣзъ 1824 г., подъ ржката на Д-ръ Беронъ, а по инициативата и иждиве-